

HALMAI TAMÁS

Gnózis

Atlantisz nincs, Ithaka messze,
Patmosz helyén lakatlan sziklák,
bort töltenek a serlegekbe
mégis, és mint a vért, megisszák,
a ciklusokra osztott végzet
bennük ér körbe s érik sorssá,
az áldozástól megigézett
maga az áldó világosság,
a gondolat fényekből épül,
a szeretet angyali mérnök,
hogyan a kezdet megnyíljon végül
és meg ne haljanak az élők,
árnyéktalan anyag a hullám
teste, testetlen árny a létben,
léte sejtelem csak a lustán
kezdődő, könnyű ébredésben,
előbb a madár és a pásztor,
a misztérium és a tornyok,
a magas ég, a földi távol,
előbb a bölcs, a szent, a boldog,
de már az Egy rezgése áthat
mindent, mi volt és ami lesz még,
a szárnyak nélkül alászálltak
így öltik fel a semmi testét,
így költöznek a csillagokba,
hol Orpheusból Szent Ferenc lesz,
a közönyöshöz igazodva
hasonulnak a kegyelemhez,
abból a fényből jönni fog majd,
aztán itt lesz az abból eljött,
megmutatni a másik oldalt,
ami ugyanez, csak közelről,
elmondani, hogy semmit nem tud,
mert a semmit nem lehet tudni,
mert a tudás semmi, ha eljut
magába a tudáson túli,
egységbe tér középen akkor
a mértékben szent egykedvűség,
minden arccal azonos arcból
sugároznia a lét derűjét.

Gótika

És az emberek arra, amiről
semmit sem tudtak, csak
annyit, hogy *jó*, azt mondták:
Isten; s azontúl folyvást
Istenre gondoltak, mert
bármi másra gondolniok
elviselhetetlen lett volna.

A hírnök második eljövetele

Tengerek levegőjét hozza.
Tekintete tornyokról beszél.
A császári hírnököt ismerős
félelem és bizakodás fogadja.
A vacsorát szótlanul költi el,
s mosolyogva kíván áldott éjszakát.
Hajnalban, mielőtt útra kelne,
keze egyetlen intésével
fényeket ígér mindönnknek
és igaz órát a végben.
Nincs merszünk a hithez, de
szavait nem feledjük,
s azóta is *ama* virradatban
élünk, a világosságtól reszketőn.

A hírnök búcsúja

Búcsúzni jött. Üzenet nélkül
szelte át a végtelen mezőket,
tette meg az utat, semmiért,
értünk. A császár nem kíván
zavart és riadalmat kelteni,
mondja, nem küld többé
híreket a halandók szívébe.
Maga sem akar már mást, mint
olvasni az égi jelekben és
a földi szavakban, mondja,
hogyan megérthesse a rendet.
Hallgatunk. Boldog rémületünk
utóbb hosszan kérleli a hírnököt,
hogy maradjon, maradjon még velünk.

